

Santiago de Compostela

Maandag 29 april

Na een dag uitstel op maandagmorgen toch op weg. Nauwelijks van huis, al op de Heerenweg, vallen de eerste druppels water. Voor de brug in Leimuiden, waar ik moet wachten voor de gesloten bomen, schuil ik achter een elektriciteitskast voor de harde regen. In Oudewetering aangekomen schuil ik achter een huis en denk waar ben ik aan begonnen. Regen en harde wind, waar moet dat heen met nog 2485 km voor de boeg. Na verloop van 20 minuten lijkt het iets droger en ga ik verder. Echter niet voor lang, bij de watertoren in Roelofarendveen komt het water met bakken uit de lucht en is de eerste koffiestop een feit. Na 3 kwartier ga ik toch maar weer op de fiets want het doel is vandaag op z'n minst Breda. Bij het viaduct van Nieuwe- Wetering schuil ik weer en neem hier het besluit, zodra het droog is ga ik naar huis. Het is half twaalf en ik ben geen barst opgeschoten. Het lijkt wat beter met het weer dus op naar huis. Kijk ik richting Leiden zie ik daar een strook blauwe lucht. Dit is het teken om door te gaan. De rest van de dag blijft het droog al is de wind buitengewoon hard, ik denk windkracht 5a6. Onderweg kreeg ik steeds meer het idee dat ik over een soort super conditie beschikte zo makkelijk gaat het tegen de wind in. Ergens op de vlakte krijg ik argwaan en kijk eens goed naar m'n fietscomputer en zie wat er fout is. Hij staat nog afgesteld op een 28" wiel en zo maak je wel erg makkelijk kilometers en snelheid. Op de tweede pont waar ik overvaar verteld de pontbaas dat een uur geleden twee mannen mij waren voorgegaan op weg naar Santiago. Met de harde wind tegen, of opzij wat al veel beter fietst, zwoeg ik door de Zuid-Hollandse polders. Met de keuze van m'n uitrusting, zo tegenwind zit het wel goed. Deze is wat aërodynamische dan de gemiddelde fietser. Met de MTB en de BOBkar daar achter heb ik niet zoveel windvang als de gemiddelde vakantieganger. In Dordrecht haal ik de twee mannen in waar de pontbaas het over heeft gehad. Na een toch voorspoedige eerste dag ga ik naar een camping in Ulvenhout, waar de campingbaas, naar zij zeggen, al heel wat Santiago gangers heeft ontmoet de afgelopen jaren. Zet ik de telefoon aan, staat er een bericht op van Willy, om elf uur al ingesproken, kom alsjeblieft naar huis toe dit is geen harden met dit weer. Ik probeer haar te bellen, steeds in gesprek, iedereen wil denk weten of ik al vertrokken ben. Lekker eten, pasta, en naar de radio luisteren. Het weer voor morgen klinkt niet echt goed, eerst wat zon en dan aanhoudende regen. Ik zie wel. Eerst afwassen en douchen en dan slapen. Vlak voor ik onder de douche ga steekt er een onweer op met hevige rukwinden en zie tot m'n schrik m'n fiets door de lucht gaan, spiegel stuk. Gauw de fiets in de tent en dan onder het warmewater. Voor deze vakantie heb ik een velodome gekocht, dat is een tent waar de fiets onder de luifel kan. Om half tien ga ik plat.

Dinsdag 30 april

Er valt een heel lichte motregen als ik buiten de tent kom en de lucht is erg grijs. Al snel ben ik op de route, op aanwijzing van de campingbaas die graag uitleg geeft aan een van de weinige gasten die hij om deze tijd heeft. De route is langs de rivier de Marke over de vroegere jaagpaden, nu fietspad. Het nadeel is dat de wind hier vrij spel heeft en niet minder is dan gisteren en vol tegen. Hier langs de rivier de Nete ga ik niet harder dan 15 km, een stel met bepakking voorbij, die zowat stilstaan, en roepen zo zo wat een snelheid. In Eindhoven(B) ben ik door een wegopbreking verkeerd gereden maar in Pulderbos de route weer opgepakt. Tussen Lier en Mechelen was de wind wel heel erg met er tussendoor hevige rukwinden, de wind is erger dan gisteren. In Londerzeel is een camping die ik moeilijk kan vinden, staat nergens aangegeven. Wel vijf keer gevraagd en uiteindelijk gevonden. Langs de Nete kon je goed zien dat het de afgelopen nacht noodweer was geweest, met al die afgewaaide takken. Onderweg heb ik er nog even over gedacht om de mouwen uit te doen, de zon prikte soms aardig. Voor morgen is de weersvoorspelling wat beter maar nog wel met buien. Nog maar nauwelijks in de tent en slaapzak of er steekt een hevige wind op en begint het hard te

Santiago de Compostela

regenen. Gelukkig heb ik voor het eerst de tent goed vastgezet met een paar scheerlijnen, zesde zintuig zeker.

Woensdag 1 mei

Bij het opstaan, om 7 uur, is de lucht strakblauw en om halfnegen zit ik op de fiets. Vanaf dat moment gaat er veel verkeer. Ik heb namelijk een puist op m'n achterwiel, wat doe ik, m'n zadel wat anders zetten. Dat had ik helemaal niet moeten doen want nu heb ik door het geschuif en steeds verzitten nog een doorgereden plek ook. Tot m'n schrik gaat het nog regenen en rij ik, door de druppels op de brillenglazen, ook nog verkeer. Tot overmaat van de ramp, zover ik kan kijken, een egale grijze lucht. Hier in Ninhove heb ik al een omweg gemaakt van 15 km. Na het goede weer van gisterenmiddag heb ik de regenschoenen natuurlijk ergens onderin de tas gedaan, zoeken. Hoes van de kar halen, heeft Susan gemaakt. Zo is het een echte aërokar. Gelukkig komt rond 12 uur de zon door. Hier in Ninhove ben ik weer op de route langs de rivier de Dender. Ik denk er zelfs over om de pijpjes uit te doen, zo schijnt de zon. In 'n café mag ik m'n brood eten bij de koffie. Jam, brood en bestek op tafel en smikkelen. Volgens m'n berekening heb ik hier nog 60km te gaan voor de volgende camping. 1 Uur en ik fiets in korte broek. In het route boek staat een smal pad aangegeven hier langs de Dender. Als je de foto's ziet hou je het niet voor mogelijk dat hier overheen ben gefietst. Ze zijn aan het bomen rooien en het pad is haast onbegaanbaar. Ik ben nu al een tijd op de camping en daar komen de twee mannen van gisteren met veel kabaal de camping op, wat blijkt een van de twee is jarig. Voortdurend gaat z'n mobieltje af en op een keer hoor ik hem zeggen, dit is nog erger dan werken. . Later heb ik mensen gesproken die vonden dat de twee wel erg veel kabaal maakten, niet tegen mij maar mensen op gewone fietsen. Mijn uitrusting was zeker wat te professioneel, wat ik onderweg wel meer hoorde van sommige Santiago gangers alleen lieten ze het woordje te dan achterwege en wilde ze er alles van weten. Via de wereld omroep hoor ik dat het in heel Europa geen mooi weer is, dat geeft mij nog enige troost. De lucht betreft ook nu weer dus is het een aardige tijd om de slaapzak op te zoeken. Morgen ga ik Frankrijk in, dat is niet zo ver meer van Doornik waar ik nu ben. Vandaag 120 km gefietst en daar heb ik 7 uur over gedaan. Voor morgen voorspellen ze weer buien maar een lichtpuntje is dat de temperatuur wat beter wordt.

Donderdag 2 mei

Ik zit aan de koffie in Hornaing met kromme en stijve vingers van de kou. Eerst wat inkopen gedaan, en, ik mag de croissants bij de koffie opeten. De dag begon met regen, niet ernstig. Het laatste anderhalf uur is het droog maar koud. Zoals gewoonlijk met regen en wat druppels op de bril en de kaarthoes, weer verkeer gereden. Gelukkig had ik de route weer snel te pakken. Het gebeurde bij het wisselen van de kaart. Ik fietste op weg D 127 en stormde recht door maar in Rosult onder een luifel bij het veranderen van kaart had ik het door. De kromme en stijve vingers beginnen al aardig op temperatuur te komen na de derde bak hete koffie wat het schrijven iets makkelijker maakt. De vlakke wegen heb ik achter mij gelaten en fiets nu in een streek met landbouw met allemaal van die gele klei of zandgrond. Gelukkig niet zo koud als vanmorgen, maar het is te KOUD. Het laatste stuk naar St. Quentin is niet zo eentonig als die wegen met die landbouw links en rechts van de weg. Ik fiets namelijk langs de Lesdins over het jaagpad. De laatste kilometers heb ik wel drie keer een sluis gezien maar ik vind het te koud om te stoppen en foto's te maken. De camping is op de route, dus deze keer niet zoeken. Na inschrijven werden mij enige regels meegedeeld. Een daarvan is, om 10 uur gaat de poort dicht en dat voor de enige gast die er is, nl Klaas. De regen kon je de hele dag van de lucht plukken maar het valt steeds mee wat er valt en de wind is gelukkig niet zo erg

Santiago de Compostela

meer als de afgelopen dagen. Wat mij zorgen baart is de puist en de doorgereden plek op m'n achterwerk. Na een uur of vijf fietsen krijg ik daar aardig wat last van. Tot 2 keer toe heb ik de stand van m'n zadel en stuur veranderd om iets anders op de fiets te zitten maar het blijft lastig. Vandaag weer geen kortebroeken weer. Ik vraag mij nu toch af waar zon en warmte blijven. Gisteren voelde ik wat zweetdruppels op m'n voorhoofd en ik dacht dat ik ziek was of zou worden. 124 km. 7 uur op de fiets. Vandaag met een man meegefietst op een heel speciale fiets die hij zelf gebouwd had, een racefiets met erg ronde vormen.

Vrijdag 3 mei

Bij het opstaan stralende zon dus het staat vast, optimistisch als ik ben, zomerkleding aan. Fout, na een half uur fiets ik in een dikke mist. Kwartover elf is het en weer zit ik met dikke kromme vingers te schrijven. Al moet ik nu wel bekennen dat het ergste achter de rug is want ik zie dat de fiets in de zon staat. Koffie op, dus nog even plassen en zoals altijd heb ik m'n schoenen uit, vraag naar het toilet, moet ik buiten om op m'n sokken door een zootje troep naar een hokje van voor de oorlog en zo vies dat het zelfs niet op papier kan. Al het papier in de bagage krijgt een beetje last van het vocht, ik vraag mij nu al af hoe het dagboek er over drie weken uit ziet. Bij het afrekenen van de koffie gebeurt er een kleine ramp, ik laat het fototoestel uit m'n zak vallen. Gelukkig heb ik nog een digitale camera bij me maar dan moet ik wel de batterijen op kunnen laden onderweg. Al snel doe ik de been en armstukken af. Soms is het iets te koud maar dat moet ik er maar voor over hebben om een kleur te krijgen. Op een gegeven moment zie ik, in de verte, iemand voor mij rijden, ik blijf er even achter en kijk naar het plaatje op z'n fiets en zie dat het een Nederlander is met een gloednieuwe fiets. Die indrukken had ik en nu de vraag, waar ga je naar toe, ook dat wist ik al want de jakobsschelp hing achter op z'n tas, naar Santiago was het verwachte antwoord. Nieuwe fiets zeker, ja was het trotse antwoord een koga myata. Al snel zei de persoon die ik nog niet bij naam kende, fiets maar door, ga je gang maar, ik vond het wel gezellig en bleef bij hem voor een praatje. Hij had het wel heel erg veel over "stress" "nou daar kan ik weinig mee. Bij Catenoy gaan we de route af voor een camping. Al snel had ik al z'n kwalen aangehoord en kwam ook de verlossing, een lange klim naar de camping die hij door stress gevoelens eerst op zou gaan als hij zich onder eerst zou concentreren op de naderende klim, dus Klaas ging. Eerst nog het dorp, Liancourt, in voor wat boodschappen en 'n lekkere kop koffie. Brengt de ober de koffie, krijg ik een hand van hen. Komt er even later 'n klant binnen krijg ik weer een hand, en dat gebeurt nog een paar keer. Wel een leuke ervaring voor zo'n nuchtere Hollander als ik. Op de camping, La Falloise, aangekomen stond z'n tent al en zij hij triomfantelijk, je kon de camping niet vinden zeker. Voor ik verder wat doe stel ik mij eerst even voor dacht ik, en zo gedaan. Z'n naam ben ik al weer vergeten maar dat komt nog wel. Even een lofzang op de €, wat is dat toch makkelijk, nooit meer terug rekenen wat iets kost en geen geld meer wisselen. Toch maar weer even z'n voornaam gevraagd, Roger en dat op z'n frans uitgesproken, Rosjee. De douchemunt is hier gratis maar het warmewater matig en erg dun. Uitnodiging van Roger voor een kop thee, als dat geen plassen wordt vannacht dan weet ik het niet meer na 4 bakken en, heel, gezellig praten. Roger z'n fiets buigt haast door van de vracht, hij heeft ongeveer 10 kilo blikvoeding mee van huis en dan alle andere overbodige materialen. Hij wil heen en terug fietsen en heeft daar 3 maanden voor uitgetrokken. Ongeveer 5 weken na onze ontmoeting heb ik een e-mail gedaan naar z'n vrouw met de vraag hoe het hem verging, maar toen was Roger al thuis. Ik kreeg een mail terug waarin stond wat hij in de loop van de tocht allemaal naar huis had gestuurd. Ongelofelijk zo zoveel kilo's. Pannen zo groot als 'n motorhelm, 'n fles bakolie, hij had 28 kilo op z'n fiets en vroeg zich af of hij zo de Pyreneeën wel over zou komen. Dan was er nog wat aan de fiets veranderd, volgens de fietsmaker was een versnelling van 1:1 voldoende. Ik heb al een MTB versnelling en dat met "18 kilo

Santiago de Compostela

achter de fiets Vandaag weer in kortebroek en kortemouwen en voor het eerst niet zo veel wind, soms zelfs iets voor de wind.

Zaterdag 4 mei

Om half 9 afscheid genomen van Roger en op pad. Af en toe wat stoppen en kijken onderweg maar vooral genieten van de ongekende vrijheid die ik nu heb. Ondertussen zitten er al aardig wat klimmetjes in de route. Ik vraag mij af of de winkels vanmiddag en morgenochtend open zijn want het gas is op en er moet toch gekookt worden. Heb ik een winkel gevonden hebben ze geen klein gastankje, dan maar een grotere en geen risico lopen dat er verderop geen winkel meer is. In Andeville 2 echtparen uit Son en Breugel ontmoet en later op de dag nog een keer voorbij gereden en een praatje gemaakt. Het is een wat eenzame vlakte met veel landbouw, lange op en neergaande wegen met kleine dorpen waar nauwelijks een bak koffie te koop is, laat staan iets anders. Het materiaal en de spieren heb ik zelfs even aardig kunnen testen, volgens het routeboek een helling van 7% en dat over een lengte van 2 ½ km. In Seraincourt stop ik op een kruispunt staat daar een wat oudere dame met een fiets bepakt en bezakt. Hoor ik dat ze de weg vraagt naar Santiago in gebroken Frans en Hollands. Als ze uitgepraat is nodig ik haar uit voor een bakkie, wat ze aanneemt met de woorden, dat is leuk zeg. Komt ze uit Hoofddorp en is 65 jaar en alleen oppad. Ze was ook van plan om naar deze camping, in Condè-sur-Vesgre waar ik nu zit te schrijven, tekomen. Maar dat moet ik nog zien want dat is van daar af nog 50 km. Of ze kan het niet vinden want het is iets van de route. Het is een geweldige troep hier op de camping, het enige wat er goed uitziet is de douche ruimte, net opgeknapt zo te zien. Elke dag naar huis of naar een van de dochters bellen, vandaag naar Brenda. Zoek ik haar telefoon nummer, gaat de telefoon, Bren, volgens mij het 6^e zintuig. Na het bekijken van de fietscomputer zie ik een topsnelheid staan van 65 km en een afstand van 122 ½ in 7 uur.

Zondag 5 mei

Nog maar net wakker en wat denk je, regen, dus doe ik alles op m'n gemak. Om kwart voor negen op de fiets. Veel geleerd van de afgelopen dagen, regenjack aan en daar onder twee shirts met lange mouwen en dichte handschoenen aan. Nu ik aan het schrijven ben, in café brasserie Le Saint Denis, heb ik geen last van kromme stijve vingers van de kou. M'n kar en fiets staan buiten in het zicht en hebben, hier in het centrum van Maintenon, veel bekijks. In Chartres word ik verrast met een klim á la de keutenberg richting de kathedraal. Ik drink een bak koffie op een terras tegenover de kathedraal. Als fietser ben ik hier nog net welkom merk ik want andere mensen die ook wat willen drinken worden teruggestuurd, het blijkt dat je hier alleen maar kan eten. Dit terras was ook geen weloverwogen keus want er vielen wat regendruppels zo groot als duiveneieren, gelukkig zet het niet door, dus was de eerste overdekte stoel die ik tegen kwam voor mij. Er staat een scherpe noorden wind. Zodra je die een klein beetje van opzij hebt dan is het steenkoud. Ik denk dat het ongeveer 10° is. Hier tussen Chartres en Bonneval fiets ik door een streek zoals ik er al meer heb gehad, veel koolzaad en peulvruchten. Ze zijn hier, ongelofelijk na al die regen die er de afgelopen dagen gevallen is, aan het water sproeien. Het plan is een camping in Châteaudun, nog een uur fietsen denk ik en dat is best te doen als je bedenkt dat dit een van de eerste dagen is dat ik zoiets als voor de wind heb. Kom ik op de camping aan word ik gelijk overvallen door een vrouwtje van een jaar of 50 uit Vlissingen. Ze is op vakantie geweest in Spanje en daar overvallen en verkracht. In een kwartier heb ik een levensverhaal gehoord van 30 jaar en ook nog eens 25 jaar vakanties. Ze leeft in een klein fiatje waar ze schuin in slaapt. Ze zoekt mij elke keer weer op. Iedereen die mij wat beter kent weet hoe ik dan reageer. Gewoon doorgaan en haast geen antwoord geven want ik heb alles al een keer van haar gehoord. Ik hoop dat het

Santiago de Compostela

de komende dagen iets warmer wordt, ik wil namelijk de was doen en op deze manier met die kou droogt het voor geen meter. De batterij van het foto toestel en de telefoon laad ik op in toiletruimte. Honderd foto's kan ik maken op deze 64 mb kaart dus voorlopig kan ik nog wel even voort. Ik merk wel dat ik niet zo gauw meer foto's maak als in het verleden. Door de verschillende fiets vakantie's heb ik al aardig wat foto's. Alles is een beetje gewoon geworden lijkt het wel. Het weer werkt ook niet zo erg mee om stil te gaan staan en een foto te maken. Vandaag 105 km in ongeveer 6 uur fietsen.

Maandag 6 mei

Weer een grijze lucht waarbij je de regen van de lucht kan pakken. Dat vrouwtje uit Vlissingen heeft volgens mij staan wachten tot ik de tent uit kwam, want ik moest alle verhalen weer aanhoren. Toch om half negen op de fiets. Nog even zoeken naar de juiste route. Op het moment dat ik stil sta en op de kaart kijk komt er een man, uit een huis, aanlopen en begon gelijk, zwaaiend met een lidmaatschap bewijs van een of andere velo vereniging, in gebroken Nederlands en Duits van alles te vragen en vertellen. Zo rap dat ik het slecht kon volgen. Na enig overleg met de man, hij had in Nederland gewerkt, was ik snel op de juiste weg. Rond 10 uur de dichte handschoenen maar weer aangedaan, de temperatuur is niet wat ik zo graag zou willen. Tot m'n schrik gaat het weer wat regenen ook, motregen. Regenjas aan, jas uit en dat verschillende keren. Gelukkig zet het niet door. De route voert door het dal van de Loire met enkele keren de rivier oversteken. Het is hier aardig vlak met uitzondering van de keren dat de route wat van de rivier af gaat, dat zijn dan vaak pittige klimmetjes. Om ongeveer 3 uur gaan de handschoenen uit wat inhoud dat de temperatuur stijgt, wat erg welkom is. Opvallend is de toename van de druiven teelt, wat betekent dat ik toch richting het warme zuiden ga. Ik heb zelfs ergens langs de weg, uit de wind, nog geen zon, zitten eten. Nu is het eindeloos bij dit schrijven, heerlijk in de zon, op de camping, du Bec de Cisse in Vouvray. Er zijn overburen, kennis gemaakt, ze komen uit Enschede. Zaterdag 27/4 zijn ze vertrokken en hebben op zondag 28/4 niet gefietst vanwege het slechte weer. Ze hebben een programma op TV oost gezien en daar herkende ze mij van vertelde ze. Ik moest ze uit de droom helpen en vertellen dat ik nooit op TV oost geweest ben, wat ze eerst niet wilde geloven. De man van TV oost had nl de zelfde uitrusting als ik, een BOBkar. Dat je ook op een eenvoudige manier op vakantie kan gaan bewijst de uitrusting van deze mannen wel, een paar afpaktassen van € 10 op de fiets en dan nog van verschillende kleuren. Wel was alles nat want als het regent dan fietsen ze gewoon door en dat doe ik niet.

Eigenlijk had ik er een foto van willen maken maar dat mochten ze dan niet zien want ik wilde ze niet belachelijk maken. Vandaag ben ik geen Santiago gangers meer voorbij gefietst, ik denk dat het komt omdat iedereen zo rond het weekeind vertrekt. Ik haal nu alleen nog mensen in die minder dan 100 km per dag fietsen. Het plan is, als het een dag mooi weer is, een rustdag te nemen. Niet dat ik daar aan toe ben want ik doe alles zeer ontspannen en ga af en toe ergens kijken en loop hier en daar een bezienswaardigheid binnen als die open is. In Moree stond de deur van het gemeentehuis open en heb ik een stempel gehaald voor de Compostela. Hier op de camping stikt het van de Nederlanders. Ik op onderzoek uit, komen er in totaal 30 stel met kamper of caravan, hier verzamelen en dan in colonne trekken door Spanje en Portugal. Het eerste routeboek zit er bijna op, nog 12 km. Vandaag 112 km.

Dinsdag 7 mei

Eens komt het, stralende blauwe lucht bij het opstaan. In Tours de beenstukken en shirt uitgedaan. De streek is vrij eenzaam, nergens een koffiestop, geen café open. De eerste koffie is in St.Maure-deTouraine. De zon is inmiddels verdwenen maar het is denk ik wel 15°a16°. Nog net geen korte mouwen weer. Over 10 km is er een camping in Nouâtre daar ga ik naar toe om de was te doen. Wat denk je is de camping gesloten, dan maar 15 km verderop naar

Santiago de Compostela

Dangé-St-Romain, ook gesloten. Ik over op m'n plan van gisteren avond en ga door naar St. Georges-les-Baillargeaux. Net buiten Dangé-St-Romain, bij het sportveld, voor het eerst lekker buiten zitten eten. Het was wel wat laat, 3 uur, maar dat kwam door al die gesloten campings. Ik heb er flink de vaart in gezet en de tent staat om kwart voor 6. Ik zit nu voor de tent in de zon, die na ongeveer 2 uur terug kwam. Vandaag was het net een striptease, alleen maar kleren uitgedaan vanwege het mooie weer. Er staat wel een harde, ik denk oosten, wind en er is iets van sluierbewolking. In de steden waar ik doorkom is het wel erg zoeken en niet zo erg opschieten. Ik heb toch al een hekel aan al dat drukke verkeer. Meest kijk ik wat rond in het centrum en pak een rustig terrasje als het er is, en ben dan gelijk de weg kwijt. Via de wereldomroep hoor ik de weerberichten en hoor dat het in noord Frankrijk tot 25° is. In Sorigny een stempel gehaald in het postkantoor. Ik verbaas mij er over dat hier de sproeiinstallaties allemaal werken, hier op de camping is het ook al zo droog. Zojuist heb ik mij even schuldig gemaakt aan een uitspatting. Er is hier nl een bar, ik was de enige klant, 1 bier en 1 ijsje. Het was zo zonnig vandaag dat ik zelfs een verbrande neus heb. Wel een drukke avond want ik heb zelfs nog iets gewassen, sokken en zweethemden. De camping is mooi maar duur dus blijf ik maar een nacht en kijk morgen wel verder. Het is ook erg druk met veel landgenoten maar dat komt denk van de nabijheid van Futuroscope. Vandaag 120 km in 7 uur en een max. van 51 km.

Woensdag 8 mei

Stralend weer. Ik zit aan de koffie in Charroux, helaas binnen, buiten is alles bezet. Het is kwart voor twee en m'n eerste koffie pauze. Ik heb al eerder langs de weg wat zitten eten, op een picknickplaats om ongeveer 11 uur. Van daar af heb ik weer niet goed opgelet, of ongeduldig geweest, want ik ben aardig van de route afgedwaald. Magné ben ik nu en dat is wel 10a15 km van de route. Over binnenwegen en met behulp van de overzichtskaart kom ik weer in les Sables, de route. Onderweg kennis gemaakt met een echtpaar uit Delft, die waren goed gereden dus in Charroux zag ik ze weer. In de omgeving van La Chapelle-Bâton zag ik tientallen dode bomen, toch een luguber gezicht. Ik ben op weg naar Nanteuil-en-Vallée, dat is nog 20 km en daar is een camping. Jawel, daar zijn ze weer, dat stel uit Delft, warm, ze staan uit te puffen in de schaduw, onder een boom. Nog ruim 25 km voor dit stel dan is er goedkope slaapgelegenheid, geen tent bij zich. Hij is klein en kogelrond, zij klein en iets minder rond, dus gauw en veel last van de warmte. Morgen zie ik ze weer denk ik. De camping, heb ik gelezen, is gratis voor Santiago gangers. Ik heb hier weer even wat was gedaan al is het erg primitief. Nanteuil is helemaal gerestaureerd heb ik het idee want het plein, waar ik aan een biertje zit, en de straten daar omheen zijn helemaal nieuw. Ik kwam hier om wat inkopen te doen maar de winkels zijn dicht. Ik heb gelukkig nog een pak soep en wat brood en morgen zie ik wel weer. Onderweg nog een verhaal met m'n bril. Stop ik even om ergens naar te kijken, zet de bril af, neem een snoepje en wat drinken en stap op. Hoor ik iets vallen en kom tot de conclusie dat ik m'n bril niet op heb. Schrikken en terug, gelukkig geen verkeer en daar lag de bril, midden op de weg en onbeschadigd. Voor morgen weet ik in elk geval dat ik aardig wat eten in moet slaan want dit is ook niets, alle winkels dicht en weinig bij me. Het is stil, op de camping ben ik de enige gast en in het dorp zit ik als enige op een terras. Ik ben wel 2 keer naar het dorp gelopen in de hoop dat het wat zou veranderen en gezelliger worden, maar helaas. Vandaag 105 km in 6 uur met een max. van 52 km. Wel leuk om te weten, totaal nu 1199 km in 68.33 uur

Donderdag 9 mei

Ik schrijf dit in Jauldes, hier heb ik wat inkopen gedaan en zit, uiteraard, aan de koffie. De morgen is regenachtig begonnen met af en toe een flauw zonnetje, maar echt droog is het niet.

Santiago de Compostela

Geen weer voor `n regenjack, daar is het te warm voor. Terwijl ik dit schrijf en hier zit, met alle ramen open, zie ik de lucht toch iets lichter worden. Op de 2e bak moet ik even wachten dus doe ik de inkopen vast in de kar. Ik ben hier in een café annex alimentation. In Torsac op een bankje eten en drinken en constateren dat ik een blikje paté en een fles tomatenketchup verloren ben. Beter opletten dus en niet zo snel inpakken en denken het blijft wel vast liggen. Toch de arm en beenstukken weer afgedaan onderweg en dat alleen van de temperatuur. Soms vallen er wel wat spetters maar de weg wordt er net niet nat van. Even opsteken in Ronsenac wat ligt in een streek van kleinschalige landbouw, het koolzaad is hier inmiddels uitgebloeid. In St.Aulaye ga ik naar de camping waar ik ook dat stel uit Delft weer tref. Ik heb wel even moeten zoeken want ik was er voorbij gereden, ik dacht dat er verderop nog een was dus moest ik weer terug. Door het verlies van de tomatenketchup zit ik nu aan de kale macaroni, maar als je trek hebt smaakt alles. Het is tijd voor de douche maar er dreigt regen. Toch even de spullen in de tent leggen. Terwijl ik onder de douche sta breekt er een hevig onweer los, het plenst van de regen. De bui blijft wel erg hangen boven deze streek, maar ze kunnen hier wel wat water gebruiken als ik al die sproeiinstallaties hier zie. Of het nooit droog wordt. Op een gegeven moment ren ik naar de tent om het dagboek te halen om te gaan schrijven hier in de recreatieruimte. Was ik maar in de tent gebleven want het lijkt nooit meer droog te worden. Dat stel uit Delft moet ik m`n mening wel even over herzien. Na wat praten, blijkt dat ze 8000 km per jaar fietsen en al aardig wat grote tochten achter de rug hebben. Even aan de dagelijkse "plicht"voldoen en het thuisfront laten weten waar ik ben, geen gehoor, Sonja geprobeerd, ook niet thuis. Het is mooi weer in Nederland dus zijn ze op pad denk. GISTEREN heb ik geprobeerd om m`n baard in te korten, niet gelukt dus heb ik voor een paar dagen een kaal gezicht, groeit vanzelf weer.

Vrijdag 10 mei

Regen, het is sinds gisterenavond niet meer droog geweest. Om 6 uur werd ik wakker, regen. `n Halfuur later ging het wat waaien, dat gaat goed dacht ik maar het bleef regenen. `n Uur later dan gewoonlijk kom ik uit de slaapzak en rond 9 uur zit ik op de fiets. Het miezerde nog wat maar echt nat worden doe ik niet. Na inkopen ga ik om kwart voor tien werkelijk op pad. Een kleine pauze in Eygurande-Gardedeuil, waar ik een stel uit Abcoude ontmoet die op weg zijn naar Valencia. St.Emilion, ben ik hier al eerder geweest.? Nu ik dit op schrift zet zeg ik nee. Het is niet koud maar regenachtig. Na 12 uur trekt de lucht een beetje open. Ik zit hier op een terras en wacht op de ober dan bestel ik iets te eten, dat lijkt mij wel spannend, ik lees en spreek nl geen woord Frans. Wat heb ik besteld, Filet de lieunoir, See a la Bravenlale, Bommés vapeur, Garottes sautées. Wat ga ik eten, aardappelen, rijst, vis en tomaten. Na het eten knapt het weer zienderogen op. Met een goed gevulde maag vertrek ik naar Cadillac waar een camping moet zijn. Helaas gesloten. Wat is goede raad, doorgaan naar Hostens. In Landiras nog wat inkopen gedaan, want van hier is het nog 21 km naar de camping. Het lot is mij gunstig gezind, het zijn lange vlakke rechte wegen door een bosrijk gebied. Nu even een tegenvaller, de camping is hier ook dicht. Twee dames die van de camping komen vertellen mij dat ik de tent wel neer mag zetten maar dat er geen voorzieningen zijn zoals water en toilet. Ik ga water halen bij mensen aan de overkant, voor eten, koffie en wat wassen. Douchen moet ik maar voor `n keer vergeten. Toch maak ik een paar deuren open, met een schroevendraaier in de opening van de kruk. Helaas geen water, zuinig aan dus. Lekker eten, macaroni met geraspte kaas en tomaten, als toetje vier fruit yoghurt. Vandaag ruim 130 km door twee heel verschillende streken. In het begin veel druiven gaarden en later bossen en nog eens bossen. Het nadeel hiervan is dat je geen barst ziet en het voordeel dat het de, tegen, wind wat breekt. Jammer dat de camping in Cadillac gesloten was, ik was daar graag gebleven. Het is een oud stadje met veel vertier wat mij wel gezellig leek na al die eenzame campings ver van de bewoonde wereld.

Santiago de Compostela

Zaterdag 11 mei

Dat was een soort wildkamperen. Om 8 uur Willy gebeld en gerustgesteld en om half negen, met als gezelschap een stralende zon vertrokken. In Moustey inkopen gedaan en gepraat met een wat oudere man in een beetje gebroken Duits en Nederlands, misschien geleerd in de oorlog want zo oud was hij wel. In Pissos aan gekomen zie ik dat de lucht weer behoorlijk betrekt en ben ik bang voor regen. Het plan is om in Labouheyre op de camping de was te doen maar dan moet het wel mooi weer blijven. De was van een paar dagen geleden zit nog nat in de tas. Om deze tijd van het jaar is de opening van de campings het grootste probleem, ik heb er al weer een paar gezien die gesloten waren. Het plan is al weer anders, in Labouheyre heeft het net geregend en ga ik nu maar door naar Onesse-et-Laharie. Twee uur is het en de tent staat, nu het huishoudelijke gebeuren, oa de was, slaapzak luchten, tent van binnen schoonmaken enz. De route ging vandaag over lange rechte vlakke wegen met rechts bossen en links maïs velden met enorme sproeiinstallaties. Na Escoure was de maïs wat minder en kwam daar asperges voor in de plaats. Wat `n enorme oppervlaktes. Als ik dan bedenk hoeveel moeite ze hier in Nederland hebben om dat te oogsten, hoe moet dat hier dan gaan. Dat stel uit Abcoude komt hier ook de camping op, erg afstandelijke mensen, er kan nauwelijks een groet af.

Zondag 12 mei

In Taller zit ik heerlijk op een terras in de zon komt er een oude baas naar mij toe met de vraag of ik naar Santiago ga, na een bevestigend antwoord komt hij met een lijst, vraagt m`n gegevens die hij invult. Komt hij met een stempeldoos aan, met een grote schelp bovenop, vraagt m`n kaart en geeft een stempel. Laat mij de lijst zien en verteld wie er allemaal nog meer uit Holland langs geweest zijn. In Lesperon ook al z`n leuke ervaring, bij de boulangerie krijg ik van het meisje een croissants gratis. Half negen zit ik op de fiets. Wisselend bewolkt. Vertrokken met korte mouwen en korte broek. Gaandeweg beter weer met hier en daar wat stapelwolken. De mensen uit Abcoude heb ik goede reis gewenst, hopelijk was ik spontaan genoeg, en ben vertrokken. Op de brug over de Adour genoten van het uitzicht. Bénésse-les-Dax, hier moet ik echt de zonnebrandolie uit de tas spitten, daar weer ingehaald door de vrienden uit A., rijden warempel nog in regenjacks. Dit is het laatste wat ik van ze zie want ik ga naar St.Jean-Pied de Port. De col de Somport heb ik al eens gehad en in Jaca ben ik ook al eens geweest. Het is half twee en ik zit op een terras in Sorde-l`Abbaye en eet hier m`n brood. De zon staat hoog aan de hemel dus stoei ik nog wat met de fles zonnebrandolie. Als er iets veranderd is dan is dat wel de omgeving. Na Dax en nog meer na Peyrehorade is het weer klimmen en dalen. Het eerste plan was een camping in St.Palais maar hier was ik zo vroeg dat ik besloot om naar St.Jean-Pied- de-Port te gaan. Dat laatste stuk was aardig zwaar, met veel tegenwind en iets warmer dan ik gewend ben en voor het gevoel lange taaie klimmen. Over die 25 km heb ik denk wel twee uur gedaan, behoorlijk afgezien. Aangekomen op de camping komt er gelijk een man naar mij toe met het verhaal dat hij verleden jaar naar Santiago gefietst is. Hij is hier nu met een kampeerauto, met z`n vrouw samen, om haar te laten zien waar hij verledenjaar overal geweest is. Ik ben benieuwd wat voor weer we krijgen want ik zie windveren en een kring om de zon. Hoewel de zwaluwen vandaag erg hoog vlogen. Het besluit staat vast, morgen neem ik hier een rustdag. Niet dat ik er aan toe ben maar ik lig zo ver voor op het schema wat ik mij ten doel had gesteld. Dan ben ik heerlijk uitgerust voor ik de Pyreneeën over ga. Op weg hier naar toe zag ik de besneeuwde toppen al liggen in de verte. Wel ben ik nieuwsgierig naar het weer in de bergen, om deze tijd is nog menig bergpas gesloten, het is pas 12 mei. Vandaag 135 km en 7.30 op de fiets. Totaal nu, 1666 km en 95 uur. Theo ontmoet, morgen z`n fiets maken. Hij is ook op weg naar

Santiago de Compostela

Santiago en neemt ook een rustdag. Even een toelichting op het schema wat ik bij m`n vertrek in gedachten had, per week 6 dagen van 100 km en 1 dag rust of 5 X 100 km en dan 2 X 50 km. Bij dat laatste doe je toch iets zo`n dag en slaat de verveling niet toe.

Maandag 13 mei

Bij het opstaan, uitgeslapen, om 9 uur bewolkt. Nu om 12 uur een heldere lucht met hier en daar een wolkje. Er staat wel veel wind maar daar hebben we hier op de camping, door de stadsmuur, geen last van. Aan de andere kant `n hoge heuvel met bomen. Aan de bomen zie je dat het hard waait. Door het stadje gelopen en gekeken, er is markt, veel verkeer en veel mensen op de been. Kom ik `n man tegen op sandalen daarin twee bebloede voeten, kan nauwelijks lopen, en de schoenen om z`n nek. Ik moet wel iets bekennen, enige jaren geleden was ik ook in deze streek, was ik stom vergeten, en ook in deze plaats en op dezelfde camping. Straks eerst de fiets van Theo, schakelt niet goed, repareren. Theo Straus uit Sint Michielsgestel. Er is hier een stempelpost dus eerst de kaart verrijken met een stempel. Wat denk je, kom ik daar die man tegen waarvan een artikel in de krant gestaan heeft. Hij doet de tocht voor SOS kinderdorpen. Ik probeerde een gesprek met hem aan te knopen en vroeg hem, ga je ook naar de camping. Hij antwoordde, met een hete aardappel onder z`n tong, ik kijk wel in de stad en draaide mij onmiddellijk z`n rug toe. Dan heb ik ook gegeten en gedronken, dat begrijp je wel. Inmiddels is het vijf uur en donkere wolken pakken zich samen boven de camping en dan is de vraag, wat voor weer is het morgen. Opeens een weersomslag, zowat storm. Snel scheerlijnen extra aangebracht maar de wind blaast precies tegen de vlakke kant van de tent aan. Snel alle haringen uit de grond en de tent in z`n geheel gedraaid, het lukte wonderwel in zeer korte tijd. Gelukkig. Terwijl ik daar mee bezig ben komt de overbuurman, heeft een caravan, vragen of Theo en ik voor het eten een borrel komen drinken. Je snapt wel dat ik met die storm geen moment op m`n gemak aan de borrel zat. Waaien niet mooi meer, begint het nog te regenen ook. Bui weg, storm weg en een stuk koeler als ik lichtelijk aangeschoten buiten kom, ik kan namelijk helemaal niet tegen drank. Aan de cognac geweest, doe ik soms wel meer als ik flink wil zijn. Half negen in de avond, heerlijk gegeten, windstil en het water kan je van de lucht plukken. Vandaag nog even heerlijk in de zon gelegen en een kleurtje gekweekt. Theo is nog al bang voor de overtocht van de Pyreneeën en wil graag iets van m`n ervaringen daarvan weten. Op m`n woorden van dat kan je makkelijk en stelt weinig voor, stel ik hem niet echt gerust. Ik beloof hem dat ik, als het goed weer is, halverwege de tent droog in de zon en dan wacht tot hij er is.

Dinsdag 14 mei

De tent ligt te drogen en ik ben nog 7 km van de top van de Puerto de Ibañeta en heb zojuist het bericht gehad, van andere mensen van de camping die met de auto naar boven gaan, dat Theo in aantocht is. Om kwart voor acht op de fiets, dus ben ik nu om kwart over tien 2 ½ uur onderweg voor 20 km. Het begin was erg mistig en alles was erg nat. Vandaar die droogactie want dat scheelt gauw vijf kilo en dat berg op. Afscheid genomen van iedereen op de camping en weg. Twee keer van de fiets om kleren uit te doen en zonnebrandolie op te smeren. De klim ervaar ik als niet zwaar maar om tien uur ging de maag wat knorren en zie ik een leuk plaatsje in de zon. Tent weer ingepakt en het wachten is op Theo. Nog even `n kwartier gepraat `n hand gegeven en weg. Hier op dit kruispunt waar ik zit te eten komen veel lopers voorbij naar Santiago. Een paar Amerikanen wil met mij op de foto, nou dat kan. Kennis gemaakt met een Nederlands stel, wat even gezellig bij me op de bank heeft gezeten. Ondertussen zijn er al aardig wat mensen lopend gepasseerd. Voor Pamplona zijn de wegen een grote bouwput, dus moeilijk zoeken naar de juiste weg. Daardoor kom ik ook op een wat

Santiago de Compostela

verkeerde plaats in de stad aan, iets buiten de route van het boek. Zoeken natuurlijk en op maar het centrum en de stadswallen waar in de route over geschreven wordt. Stadswallen gevonden en dan is het vinden van de juiste weg een eitje. Voorbij Pamplona zie ik veel windmolens op de hoogste toppen van de omgeving, helaas zijn de foto's daarvan niet zo duidelijk. De weg die ik volg richting Puente la Reina is erg stil verlaten en heuvelachtig. Op een stuk van 13 km ben ik volgens mij geen mens tegengekomen. Ik breng, op advies van m'n broer een bezoek aan de refugio in Puente la Reina met de gedachte daar de nacht door te brengen, maar lopers hebben voorrang op een slaappleats. Vandaar dat hij vanaf de spaanse grens geen tent meer meesleept en altijd onderdak heeft in 'n refugio. Ook hier heb ik weer geen positief beeld van de gemiddelde loper, het is vaak meer strompelen, wat mij doet besluiten om nooit te gaan lopen, ondanks de positieve verhalen van broerlief. Dit was ook het eerste en laatste bezoek aan een refugio met de bedoeling er een slaappleats te bemachtigen. De dichtstbijzijnde camping is op ongeveer 5 km van P la R . Bij aankomst op de camping een luide begroeting en een welkom met de kreet, dus je hebt het toch gered. Verbaast vroeg ik, hoezo gered. Nou zij de man, in Pamplona zijn we je voorbij gereden en hebben naar je gezwaaaid. Het antwoord is in de oren van die man denk wel erg simpel, alle mensen in auto's uit Nederland toeteren en zwaaien. Ik denk dat hij door het antwoord enigszins beledigd was want hij wisselde geen woord meer met mij, en dat voor een overbuurman. Er zijn hier meer Nederlanders, na onderzoek en praten, allemaal onderweg naar het zuiden. De route, op de eerste dag in spanje is wel heel verschillend met de laatste dag in Frankrijk. Al die eindeloze vlakke wegen voor de aanloop naar de Pyreneeën en nu, eerst al de Alto Ibañeta dan de schitterende afdaling en het heuvelachtige begin hier in het Spaanse land. Dan het weer, dat belooft wat.! Tekst bericht van Tessa, helemaal gek van spanje, doe de groeten aan alle Spanjaarden. Vandaag een schitterende dag met temperaturen tot wel 26°, 114 km in 7.35 uur en een max. van 60 km.

Woensdag 15 mei

Deze ochtend zit het een beetje tegen. Eerst doen ze het hek van de camping pas een half uur, na melding dat ik er uit wil, open. Dat komt, er is een winkel, poort en winkel worden bediend door een mevrouw. Is die mevrouw op weg naar de poort en komt er iemand voor de winkel dan gaat ze eerst weer mee naar de winkel, totdat er ongeveer 5 mensen de poort uit willen, dan doet ze die eerst open, eindelijk. In m'n kwaadheid en drift rij ik, natuurlijk, verkeerd, en moet weer helemaal terug. Er zijn hier zo weinig wegen en dan is er geen alternatief. Het is half elf en ben nu pas in Puente la Reina, gewoon 20 km voor nop gereden. Nou ja voor nop, ik heb toch wat gezien en daar komt bij, ik heb TIJD ZAT. Zoveel voor op het schema dat ik daar maar niet meer naar kijk. Dit bovenstaande schrijf ik op een picknickplaats 5 km buiten P la Reina. In Estella wil ik een stempel halen in de plaatselijke refugio, dat is om half twaalf, zitten daar al een tiental lopers te wachten op de opening om half twee. Dat gaat mij te ver en ik ga door, dan maar geen stempel. Los Arcos, hier haal ik wel een stempel en wordt tot m'n verrassing in het Nederlands begroet, zit hier een Vlaming als vrijwilliger op de stempelpost. Ik voel mij als fietser een uitzondering, alles is hier lopend. Ik heb mij laten vertellen dat het extra druk is vanwege de pinkstervakantie, dan lopen veel mensen een gedeelte van de route. Als de loop en fietsroute parallel lopen dan zie ik er soms wel tien op 'n rij lopen. Het is warm en drukkend weer, zeker als je uit de wind loopt lijkt mij dat zwaar. Met fietsen heb je nog wat oprijwind. Ik zag een man staan, rusten op z'n stok, hoofd naar beneden, even stilstaan en dan weer verder strompelen. M'n broer liep soms 45 km per dag, dan ben je ijzersterk volgens mij. De omgeving is ook niet erg inspirerend, die kale vlakten met alleen wat landbouw, soms een dorp of gehucht en daar moet je dan ook nog voor omhoog. Fietsend is dat nog te doen, maar als je al 30 km hebt gelopen, ik geef het je te doen. Ik heb al eerder geschreven dat ik geen enkele kans maak voor overnachting in een refugio en dat maakt het, als ik elke keer een camping wil, wel wat moeilijker. De campings liggen hier ver uit elkaar

Santiago de Compostela

dus het is erg plannen. Ik blijf deze nacht, ondanks het geringe aantal km, in Logrono op 'n camping. Wil ik morgen weer op een camping staan dan moet ik, zonder verkeerd rijden, 125 km fietsen. Hier op de camping ben ik ook al eens eerder geweest een aantal jaren geleden. Net als toen geniet ik van de rondcirkelende ooievaars hier boven de camping die aan de rivier, Rio Ebro, gelegen is. Vandaag 95 km in 5.45 met een max. van 63,5 km. Geen dag dat ik zo weinig op de route ben opgeschoten maar wat geeft het, ik heb weer veel gezien en genoten.

Donderdag 16 mei

Het meisje wat de koffie brengt, hier in Huércanos, is niet zo vriendelijk, dat zijn toch geen voortekenen! Vanmorgen al om 8 uur op de fiets, het is de bedoeling om tot Burgos te komen, waarom eigenlijk? Om dat doel te bereiken besluit ik om niet via Herramélluri te gaan maar bij S.to Domingo de la Calzada de N 120 rechtdoor te nemen naar Belorado en dan de alternatieve route via S.Juan de Ortega. Nu ik dit op het papier toevertrouw vraag ik mij af wat mij bezielde om dat te doen. Dit is wel de route die iedereen volgt, zodoende haal ik op dit stuk wat meer mensen in. Op een gegeven moment zie ik iemand, in de verte waar het omhoog gaat, naast z'n fiets lopen. Langzaam maar zeker haal ik die persoon in na de top, dus hij fietst weer. Fiets ik achter de man, zie ik iemand in een grijs gestreept driedelig pak, met de broekspijpen gestoken in groene sokken en zwarte gepoetste heren schoenen, op een oude opoefiets die op 3 plaatsen gelast is. De versnellingen zijn een SA 3 versnellingsnaaf. Het enige wat ontbrak was de bolhoed. Achterop de drager een kleine koffer met wat bagage. Op mijn vraag of hij een Engelsman was kreeg ik dan ook een bevestigend antwoord. Ik ken slecht vreemde talen maar er kwam toch een gesprek op gang. Op mijn vraag waar de reis naar toe ging antwoordde hij, naar Santiago. Ik was stom verbaasd en vroeg hoe hij de Pyreneeën over gekomen was met een fiets van misschien € 25 en ik met een fiets van € 1000,-, dat was geen probleem want daar was hij niet geweest, hij woonde en werkte in Barcelona en was inclusief twee rustdagen nu 12 dagen onderweg. Maar hij voorzag in de toekomst nog wel enige moeilijkheden met z'n uitrusting als hij de bergen over moest. Jammer dat de man zich een beetje ging uitsloven, ik had hem tenslotte met weinig inspanning ingehaald, door steeds harder te gaan fietsen. Dat was iets waar ik net geen zin in had en ik besloot hem te laten gaan en een koffie stek te zoeken en wat te eten, het is tenslotte al 1 uur. Het is mooi weer dus zit ik in de omgeving van Belorado aan de kant van de weg te eten. Nog 50 km naar Burgos, haal ik weer twee man in, lopend naast hun fiets. Ik groet en fiets door, zien ze m'n bobkar achter de fiets, roept er een in het Duits, een aanhanger met bier. Ook deze mannen waren met fietsen met een gewone versnellingsnaaf, dat is toch een heel slechte voorbereiding. Op het kleine voorblad blijft de ketting hangen, wat is er aan de hand, afstappen en zie dat ik een bladboutje verloren ben. De oplossing is een bundelbandje en dat zou de hele rit blijven zitten. In San Juan de Ortega, iets van de route af, is een refugio waar ik een stempel en koffie ga halen. Het is er erg druk, veel militairen en Santiago lopers dus nauwelijks plaats aan een tafel. Gelukkig stappen de soldaten snel op en ga ik, als enige, aan een tafel zitten met 5 lege stoelen. Vraagt er al spoedig iemand in een beetje gebroken Spaans en Engels of ze, een echtpaar zo te zien, er bij mogen komen zitten, wat ik niet erg vind. Beginnen ze, met elkaar, in het Nederlands te praten. Ik zeg niets maar vind het wel grappig want op m'n kleding staat duidelijk waar ik vandaan kom. Komt er weer een stel met dezelfde vraag, in het Frans, en ook die gaan, na een goedkeurend antwoord, zitten. Begint de man van het laatst aangekomen stel een gesprek, in het Nederlands, met het andere stel. Ik luister geamuseerd, ze weten niet dat ik ze versta, en fluister wat tegen de dame van het laatste stel. Verbazing opeens bij de andere 3 die nu ook begrijpen dat ik ze versta. Vragen alom, waar ik vandaan kom enz. Kudelstaart, maar jullie weten toch niet waar dat ligt. Dat was natuurlijk verkeerd want het ene stel was leraren van een middelbare school uit Lisse en de man was

Santiago de Compostela

een zwager van `n familie uit Kudelstaart. Ze waren hier met `n klas van hun school, vandaar de drukte hier in dit plaatsje. Elk jaar liepen ze het zelfde stuk, 14 dagen, met andere scholieren. Ik schrijf dit in Burgos op camping Rio Vena. Het weer was niet zo zonnig als gisteren, geen zonnebrandolie gebruikt. Later op de dag wel wat meer wind. Hier nog naar een fietsenmaker gezocht voor een bladboutje maar niet gevonden. Bij de spar wat inkopen gedaan, waaronder 2 bier nl 1 duvel en 1 Grimbergen Cuvèe de L`Ermitage. Ze smaakten beide goed. Je ziet hier zowat alleen Nederlands, België`s en Duits bier.

Vrijdag 17 mei

Wat `n wind, ik denk wel windkracht 5 en dat op hier op de vlakte en nergens enige beschutting van huizen of bomen. Bij het vertrek uit Burgos weer gezocht naar een fietsenmaker of winkel voor een bladboutje maar niet gevonden. Zit ik hier in een bar te schrijven, binnen want het is geen goed weer, komt er n`man binnen en begint gelijk in het Vlaams tegen mij te praten, fiets gezien met website adres. Chris, een Belg uit St.Niklaas, hij is ook op weg naar Santiago. Voorlopig praten we wel even want buiten regent het dat `t giet. Als het droog is vertrek ik met de woorden, Chris je haalt mij wel in want je bent een stuk jonger dan ik. Hier in Castrojeriz zit ik al een kwartier maar ik heb Chris nog niet gezien. Hier heb ik een stempel gehaald in het kerkje. Bij het klimmen op het kleine binnenblad bleef weer steeds de ketting hangen. Bij een benzinestation gevraagd naar een vijl, hebben ze niet. De krank er afgehaald en het bewuste, beschadigde, tandje met de tang er wat afgehaald en op de straat glad geschuurd. Na deze reparatie heb ik de hele vakantie geen last meer gehad. Het was de hele morgen regenachtig maar na de eerste stevige bui staat er, gelukkig, niet zo veel wind meer. Rond `n uur of een klaarde het weer wat op en nam, helaas, de wind ook weer toe. Ik denk tot wel windkracht 5. Op een lange verlaten weg stopte ik om een paar foto`s te maken, zie ik in de verte iemand aankomen, zou het Chris zijn? Net over de brug van de Rio Pisuerga is een picknickplaats waar ik wat ga eten en de tent drogen. Juist van plan om op te stappen komt Chris de brug over. Na nog een poosje praten vraagt Chris, zullen we samen opfietsen, ik stem toe en wat denk je, doen we 1 ½ uur over 15 km. Chris had last van z`n knie, er zat al een rekverband om. Deze blessure had hij opgelopen de eerste dagen met die harde wind toen ik ook vertrok. Hier stelde ik mij een beetje asociaal op en liet Chris alleen want ik wil nog een camping zoeken en hij slaapt in hotels. De laatste 20 km naar Carrión de los Condes fiets ik over een pelgrimspad wat speciaal voor lopers is aangelegd. Lang dat pad staan betonnen palen zodat er geen auto of landbouw verkeer op kan komen. Op elke paal hoort een tegel met daarop een blauwe schelp, de schelpen die er nog opzitten zijn zwaar beschadigd. Er zijn er nog maar weinig aanwezig, en de rest is door "pelgrims" gejat als souvenir. Op dit pad ontmoet ik nog twee mannen uit Gouda. Vanmorgen in Burgos een leuke ervaring! Ik had een paar foto`s gemaakt en bij het opbergen van het toestel vergeten om m`n helm, een ouderwetse, vast te maken aan de fiets. Hoorde ik wel `n auto toeteren maar schonk er geen aandacht aan, even later weer getoeter, staat er op de hoek van een straat iemand met m`n helm in z`n hand. Ik denk dat ik de helm 5 minuten eerder was verloren, wat `n aardige mensen. De zwaluwen vliegen hoog dus heb ik voor morgen goede vooruitzichten wat het weer betreft. Het weer was verder een rommeltje vandaag, zelfs nog hagelstenen gehad. 105 km in 6.50 uur

Zaterdag 18 mei

Kom ik om 12 uur een bar binnen voor koffie is de eerste vraag die ik krijg, in het Nederlands, waar kom jij vandaan, is het een Spanjaard die in Amsterdam heef gewerkt. De dag begon zonnig maar koud. Op dit moment wat stapelwolken maar, vind ik, nog te koud±15°. Vandaag ook weer van die lang rechte wegen. Of er geen eind aan komt. Gelukkig

Santiago de Compostela

is de wind wat minder, dat fietst aanmerkelijk prettiger. Ik ga nu, volgens de route, over een smal grindpad wat helemaal voor de lopende pelgrim is aangelegd. Op de zuidkant zijn bomen geplant en als die volwassen zijn loop je geheel in de schaduw. In een van de boekjes van het genootschap was er een schrijver die daar schande van sprak. Ik vind het meer een uitvloeisel van het commerciële gebeuren rondom de St. Jacob's route en heb er geen moeite mee dat ze zoiets doen. Aan de, alweer, koffie in Bercianos del Real Camino. Schitterend die namen. Het plan was een camping in Mansilla de las Mulas maar die is gesloten. Eerst de tent drogen, het is namelijk heerlijk weer in de zon, de slaapzak luchten en eten. Zoals gewoonlijk gaat het dan fout, weer op de fiets en de verkeerde weg ingeslagen. Kijk ik op een bord zit ik op weg N 106 en daar moet ik helemaal niet zijn. Beetje zoeken en via Villarente weer op de route. Hoor ik gehijg achter mij, kijk om, en zie tot m'n stomme verbazing Chris. Die zag mij van een heel ander kant komen en heeft even, voor het eerst van z'n leven verzekerde hij, heel hard gefietst. Samen een eind opgetrokken, halen we een Nederlands echtpaar in en blijven daar een poos bij fietsen en praten. Het duurde mij, al gauw, te lang. Het fietsen was van een gehalte van omvallen wat ook veroorzaakt werd door de tegenwind. Klaas gaat alleen verder, het is toch al laat en ik wil weer een camping vannacht. Is er een afsluiting en ik er toch door want het is nog aardig ver. Kom ik bij een viaduct in aanbouw en als ik daar door wil moet ik een hoogte overbruggen van ± 2 meter. Kar van de fiets koppelen, over het in aanbouw zijnde viaduct dragen en aan de andere kant 2 meter laten zakken. Gelukkig komt er een aardige man aanlopen die mij helpt en de kar beneden aanpakt. Niet veel klimmen vandaag wel veel kilometers, 155 en 9 uur op de fiets. Camping in Hospital de Orbigó.

Zondag 19 mei

Alweer een stralende dag, wel fris begonnen want ik doe om half elf de mouwen pas af. Ik schrijf dit in Astorga, even pauze. Onderweg een echtpaar gesproken, ze kwamen uit tegenovergestelde richting en knepen, bij naderbij komen, spontaan in hun remmen. Je ziet namelijk gauw dat ik 'n Hollander ben vanwege de vlag op m'n kar. Zeventigplussers die mensen en hun eerste fietsvakantie, heen en terug Santiago, geweldig vind ik dat. Ondertussen ben ik nog niet veel opgeschoten, al 2 uur onderweg voor 22 km. In Rabanal al weer aan de koffie met een broodje met als beleg een soort vis. Er wacht nu een zwaar en avontuurlijk stuk met de eerste negen kilometer klimmen met daar in een stuk van, volgens het routeboek, 12%. Ik ben benieuwd hoe dat gaat met het karretje achter de fiets. Het is hier een sfeervolle binnenplaats ingericht als restaurant met allemaal oude landbouw- werktuigen langs de kant. Volgens mij is het ook nog een refugio. Ik schrijf weer in 'n refugio maar nu aan de andere kant van de Cruz de Ferro, wat een afdaling zeg, schitterend, die mooie lopende bochten maar later nog al wat huizen en de refugio in El Acebo voor de stempel en de koffie en een paar foto's. Ik durfde niet harder dan 50 km, en dat is wat voor mij. De afdaling is wel 20 km lang met soms lange rechte stukken waar ik toch de moed had om nog een keer 60 km te gaan. In de klim waren er drie mannen die naast hun fiets liepen, zonder bagage, dat geeft extra kracht omhoog. Het zoeken naar een camping valt niet mee, al twee keer m'n neus gestoten. Ziet het er nu netjes uit dan kan je nog over wegen om zo'n gesloten camping te kraken maar het vuil ligt tot ver buiten het hek. Nog 70 km voor de volgende, na 113 km vandaag, gaat mij wat te ver na de 150 van gisteren. Het besluit is om dan gauw gemaakt en het eerste het beste hotel is voor mij. Ik schrijf hier op de hotel kamer en wacht tot 8 uur, dan gaat het restaurant open en kan ik eten. Al een flinke wandeling gemaakt. De fiets staat laag en droog in de kelder. Intussen heb ik een heerlijk maaltje kersen gegeten, 500 gram, die verkopen ze hier langs de weg. Het was een geslaagde dag met redelijk tot goed weer en aardige mensen die ik heb ontmoet. De Nederlands sprekende man die een foto van mij maakte op de Cruz de Ferro, helaas mislukt, bovenop de stapel stenen. Dat zie ik mijzelf toch niet doen, uit boetedoening

Santiago de Compostela

een grote steen meenemen de berg op en die daar achter laten bij het kruis. Lekker gegeten en de serveerster bedankt, die begreep geen barst van wat ik bedoelde. Tessa gebeld en haar het probleem, van het bedankje, uitgelegd en de telefoon aan de serveerster gegeven waarna Tessa haar in het Spaans bedankte. Bij dat meisje zag je de verbazing op haar gezicht en het loon was een gratis kop koffie. Maar je bent in een hotel niet zo vrij als op een camping, morgen weer naar een camping. Ik ben eigenlijk alle begrip van tijd kwijt want bij nader inzien is het vandaag 1^e pinksterdag.

Maandag 20 mei

Acht uur en ik zit op de fiets. Het is wat mistig maar dat is snel over. Het is in de klim zelfs zonnig. Aan de andere kant van de Puerto Pedrafita is het bewolkt en staat er een harde wind waardoor ik in de afdaling zowat van de weg wordt geblazen. Het is 1 uur en ik droog de tent en eet in de afdaling van de Alto de Poio, een geweldige afdaling met 7 km lang een afdaling van 7%. Ook hier is het uitkijken vanwege de wind, niet te hard fietsen, anders word ik van de weg geblazen. Bij een koffie stop onderweg kennis gemaakt met een echtpaar dat op pad was met de auto en de Santiago route aan het verkennen zijn. De man was 1 keer uit Nederland en 7 keer uit St.Jean-Pied-de-Port gelopen. Nu is hij met z`n vrouw en gaan ze vanaf Villafranca samen lopen. Veel klimmen vandaag en `n mooie afdaling naar het dal van de Rio Miño waar net over de brug een bocht naar rechts is en een muur, zo steil is de weg, naar het dorp Portomarin. Na de nodige inkopen ben ik om kwart voor 4 op de camping. Dit was niet eenvoudig, erg omhoog en de laatste kilometer over een grindweg. Daar ligt voor mij, aan de rivier een pracht van een camping met mooie gebouwen als douche en kantine en recreatie ruimte. Maar wat een schrik, alles is op slot. Is er een man aan het gras maaien en daar vraag ik aan of ik de tent eventueel neer mag zetten, het antwoord is in m`n voordeel. Maar eerst een rondleiding door de mooie gebouwen, hij spreekt een beetje Nederlands en Duits, en over de camping. Vol trots vertelt hij dat alles door hem zelf gebouwd is. Na deze rondleiding volgt de inschrijving. Hij neemt de gegevens van de kampkaart over achter op een sigarettenpakje en vertelt mij dat de kosten € 6 zijn en dat ik van het hele terrein gebruik mag maken. Ik ben de enige gast. Hij steekt het geld natuurlijk zwart in z`n zak want ik krijg geen rekening. Na verloop van n`uur komt er een auto de camping op rijden, het meisje dat uitstapt, kijkt naar mij, loopt naar binnen en komt onmiddellijk terug. Vliegt naar m`n tent toe en roept mij toe dat ik m`n pas mee moet nemen en moet inschrijven. Ik probeer haar duidelijk te maken dat ik dat al gedaan heb. Ze loopt driftig weg en ik hoor `n moment later een, volgens mij knetterende ruzie. Komt ze weer terug met het zelfde verhaal. Weer is het antwoord, ik heb al betaald. Volgde er weer een heftige woordenwisseling met de man aan wie ik betaald heb. Een tijd later loopt ze mokkend over de camping maar excuus komt er niet van haar kant. Wat later op de avond vraag ik haar of nu alles OK is maar ik krijg niet eens `n antwoord. Verder op de avond onderneemt ze ook geen actie meer in mijn richting. Vanmiddag was het weer niet zo zonnig meer en af en toe valt er `n spat regen. Bij het eten koken moet ik zelfs de tent invluchten zo hard gaat het dan regenen. Zou het redelijke en mooie weer van de afgelopen dagen, in het zicht van Santiago, dan voorbij zijn? Als ik zo om mij heen kijk denk ik dat ik vroeg in de slaapzak lig. In de stad is niets te doen en de weg er heen is ook niet aantrekkelijk. Eerst daal ik een soort keuteberg af, een grindweg, en dan volgt er een klim van een zelfde soort, asfalt. Het vermoeden is dat ik morgenochtend, voor het eerst deze vakantie, een stuk moet lopen. Wat `n helling zeg! Gisteren was de tocht over de Montes de Leon en vandaag de Cordillera Cantabrica. Twee dagen een bergetappe. Het is koud geworden, morgen weer extra kleren? 92 km en 6 uur op de fiets met een schitterende afdaling die een top opleverde van 65 km maximaal.

Santiago de Compostela

Dinsdag 21 mei

Hoera, ik heb het gehaald op de fiets. Die helling vanaf de camping waar ik zo bang voor was. De dag begon regenachtig maar vanaf het moment dat ik op de fiets zit, halfnegen, geen regen meer. Wel veel wind. Na 13 km al aan de koffie in Naron, 5 huizen en `n bar die, volgens mij bestaat van de bedevaartgangers. Ze lopen hier echt in colonne zo veel. Het zal wel met het weekeind te maken hebben. Nog een stuk opgefietst met een Vlaming, niet naar z`n naam gevraagd. Deze man had al dichte handschoenen aan. Later begreep ik dat er iets met z`n handen niet goed was. Ondertussen heb ik, vanwege de kou, al een pet opgezet. In Melide flink wat eten ingekocht, een 6^e zintuig?, en de afslag naar Rabadella genomen. Hier heb ik een heuse ossenwagen gezien. Ik schrijf nu in een restaurant in Arzua waar ik een paella heb besteld. Het is net op tijd dat ik hier binnen ging want het regent dat het giet. Tot nu toe viel de regen nog al mee, alleen rondom 11 uur een halfuur het regenjack aangehad. De paella laat nogal op zich wachten wat ik in deze omstandigheden niet eens zo erg vind. Nu het water met bakken uit de hemel neervalt, vraag ik mij af of ik de N 547 rechtstreeks neem, naar Santiago de Compostela, of de route volgens het boek. Deze gaat over wat verkeersluwe wegen en is vaak wat mooier, maar met dit weer? De eerste mogelijkheid is denk 10 km korter wat wel aantrekkelijk is met de steeds maar toenemende wind. Daar komt ook nog bij dat ik sinds gisteren wat last heb van de rechter achillespees. Daar is het eten, paella dor de verdus, € 5,68. Als ik opstap is het zogoed als droog, maar niet voor lang. Na een minuut of tien schuilen, onder de bomen, besluit ik om het er maar op te wagen en door te fietsen. Het einddoel is vandaag echt Santiago. Al snel stop ik om de helm op te zetten, die beschermt wat tegen de regen. Eigenlijk is het voor het eerst niet leuk meer op deze tocht, de harde wind, tegen, en de harde regen die tegen de helm slaat, het lijken wel hagelstenen. Ik ben nergens meer gestopt. Langs 2 campings gereden die leeg waren en, vond ik, niet leuk. De derde is 2 km van het centrum van de stad en, ik sterf inmiddels van de kou, lijkt mij wel wat.

Verkleumd van de kou schrijf ik in en dan komt het moeilijkste, in de stromende regen de tent opzetten. Met verkleumde vingers heb ik het idee dat het vastmaken van een klittenbandje ongeveer een kwartier duurt. Dat dit nogal meevalt hoor ik een uur of wat later als de overbuurman, Piers uit Heemskerk, 70 jaar en jaren wedstrijden gefietst, mij een compliment geeft over het snelle opzetten van de tent. Drie kwartier later is het droog en breekt de lucht open. Ongeveer `n half uur onder een hete douche gestaan en ik was aardig op temperatuur. Het eten wat ik de afgelopen middag had ingekocht komt nu goed van pas. Ik dacht nog onderweg, allemaal ballast wat ik mee moet nemen omhoog. Hoewel ik niet zoveel kilometers heb gereden vandaag, 99 km, was dit een van de zwaarste dagen, misschien wel de zwaarste, van de tocht. Voor de middag heb ik nog wel enigszins van de tocht genoten, alleen maar donkere wolken maar droog. Een aardige natuur, afwisselend en erg groen, met op en neer gaande mooie wegen In de middag was het een kleine ramp met dat slechte weer, die wind, die regen. In totaal heb ik 2550 km gereden in een tijd van 152 uur. Had ik meer moeten rusten onderweg?. Had dan die achillespees niet opgespeeld?. Had ik te veel bagage bij me, dat denk ik namelijk altijd. Als ik weer eens zoiets doe, volgend jaar naar Rome, doe ik het dan anders. Neem ik minder kleding mee en meer wassen onderweg. Ga ik in een latere tijd in het jaar, meer mooi weer. Ik ben nu nog jong maar straks als ik wat ouder ben gaat elke gram bagage tellen of doe ik dan alleen vakanties in vlakke gebieden. Allemaal vragen waar ik nu het antwoord op schuldig moet blijven.

Santiago de Compostela

Woensdag 22 mei

Elke drie kwartier valt er wel een stevige regenbui. Het is koud, regenachtig maar vooral onprettig weer. Om tien uur was ik in het centrum, met de bus. Het meisje had mij goed uitgelegd waar de bushalte is en hoeveel een rit kost, het klopte allemaal. M'n eerste doel is om de Compostela te halen. Het document dat het bewijs is dat ik de tocht heb volbracht. Al snel heb ik het Oficina de Avogida del Pelegrino gevonden. Boven gekomen moet ik een lijst invullen en daar moet ook de motivatie en het doel van de tocht op worden ingevuld, noteer ik, avontuur, zegt die man nee dat is geen goede motivatie, hierop krijg je geen Compostela. Ja, wat nu, zeg ik tegen de man, maar ik ben katholiek, geeft de lijst weer en ik vul dat in. Compostela gekregen. Al snel zie ik de Vlaming lopen waar ik gisteren even mee opgefietst was. Hij was net aangekomen, het weer was te slecht gisteren. Een van de eerste dingen die hij vroeg was, heb je al een bus naar huis. Ik blijf hier geen dag te lang met dit rot weer vertelde hij. Om twaalf uur ben ik naar de mis, in de Kathedraal, voor pelgrims gegaan. Het was heel imposant om te zien hoe daar zes grote mannen het wierookvat in beweging brachten en hielden. De hele kerk zit vol pelgrims en toeristen. Wat 'n mensen zeg en dat voor een mis op een woensdag in mei. Wat moet dat dan in het echte toeristenseizoen. Lopen dwalen door de stad, regelmatig schuilen, en een bezoek gebracht aan het Oficina de Turismo, voor informatie over de terugreis. Die informatie was, zou later blijken, niet zo goed. Elke dinsdag en vrijdag gaat er een bus en in elke bus mogen twee fietsen en een dag van tevoren boeken vanwege de fiets. Als het een beetje weer is ga ik straks, als ik op de camping ben, met de fiets even kijken waar het is. Het is niet ver van de camping volgens de stads plattegrond. Op weg naar het busstation, regen en niet zo weinig ook. Lukt het niet met de bus dan ga ik kijken of ik zo snel mogelijk met de trein mee kan, misschien is het in Zuid-Frankrijk beter weer. De berichten over het weer zijn hier niet zo geweldig. Het loket is snel gevonden en ik boek voor vrijdag morgen om 9.15 uur. De fiets moet het achterwiel uit en het stuur dwars en goed ingepakt zijn. Hier had ik al rekening mee gehouden en de nodige spullen voor mee van huis genomen. De hele dag loop ik met natte voeten want ik heb maar 1 paar schoenen bij me en die zijn nog nat van gisteren. Nu ik weer op de camping ben en het wat meer gaat waaien span ik een lijn om nog wat kleren te drogen. De lijn span ik onder de bomen precies op een windgat zodat de kleren drogen en de regen door het gebladerte wordt tegengehouden. Dit schrijven doe ik in het restaurant van de camping waar ik helemaal in m'n up zit. Ik was graag nog naar de kust gefietst, maar de berichten zijn zodanig dat ik daar maar vanaf zie. Na een uurtje in de tent verveel ik mij een beetje en ga weer richting restaurant, maar niets te beleven, loop ik terug komt er 'n man aan, Nederlander, hebben we, in het restaurant, heerlijk zitten bomen en drinken tot 11 uur.

Donderdag 23 mei

Eerst even proef gereden naar het busstation, dat moet ik morgen moeiteloos kunnen vinden. Bij aankomst daar een plan gemaakt zodat ik niet via de trappen hoeft maar gelijk bij de bus ben met de fiets. 11Uur is het als ik de bus neem naar de kathedraal en daar op het plein wat rond kijk of er nog bekenden zijn aangekomen vandaag. Het is iets beter weer dan gisteren, gelukkig. Al snel zie ik Theo, die net is aangekomen, en volgens mij, vol bewondering, midden op het plein, de kathedraal bekijkt. Snel loop ik naar hem toe waarna een hernieuwde kennismaking volgt. Enige tijd later loop ik de Vlaming tegen het lijf, hij praat niet zo veel en druk, en wisselen we wat gegevens uit. We hebben de zelfde bus naar huis. Wat foto's gemaakt met Theo en de Vlaming, z'n naam gevraagd, Anton. Loop ik Chris tegen het lijf, ook gisteren aangekomen. De hele middag door de stad lopen dwalen. Wat gegeten, gedronken en vooral gepraat. Chris weet een café waar echt België's bier verkocht wordt. Daar hebben we

Santiago de Compostela

een aardige tijd gezeten en gedronken. Half zes is het als ik Chris, na het uitwisselen van adressen, vaarwel zeg. Theo heb ik het adres gegeven van de camping waar ik sta maar bij aankomst daar is hij er nog niet. Ik heb nog maar net het eten op of daar staan Peter en Jacob, heb ik onderweg ontmoet en komen uit Gouda, voor de tent. De dienstregeling van de trein die ik in m'n bezit heb geef ik aan Peter mee, die wil met de trein naar huis en Jacob gaat op de fiets terug. We praten nog een poos over een route die ik in het noorden van Spanje gefietst heb en die Jacob de komende dagen wil doen, richting huis. Theo geholpen met de gedeeltelijke demontage van z'n fiets, pedalen los draaien, en vertellen hoe het stuur los moet. Hij is duidelijk zenuwachtig, dat was hij ook voor hij de Pyreneeën over ging. Vandaag, droog, veel wind en koud. Tot 11 uur met Theo aan de bar gezeten en heerlijke cognac gedronken.

Vrijdag 24 mei

Gelukkig ben ik droog op het busstation gekomen. Het heeft volgens mij de hele nacht geregend. In de drie kwartier dat het droog was, tussen 6 en 7 uur, heb ik de tent ingepakt en ben naar het station gefietst. Daar heb ik gegeten en koffie gedronken. Fiets en kar staan bij de trap en hebben veel bekijks. Als het allemaal is ingepakt ga ik naar de bus waar ze bij het inpakken helaas niet zachtzinnig met de spullen omgaan. Nu maar hopen dat ik de fiets goed heb beschermd met wat kleding en oude kranten die ik de laatste twee dagen overal vandaan geplukt heb. In de bus zit ik naast een Spaanse Nederlander die al 40 jaar in Beverwijk woont en werkt. Ze zijn, hij is samen met z'n vrouw, naar hun dochter geweest, 5 weken. Vol trots vertelt hij dat ze grootouders zijn geworden van een kleindochter. In Burgos is een overstappunt en daar moet ik in een andere bus. Nou dat is een ramp. De chauffeur wil m'n fiets niet meenemen want anders is er volgens hem geen plaats meer voor de bagage van de andere passagiers die op andere plaatsen nog instappen. We hebben daar 2 ½ uur stilgestaan. Wat was het geval, de bus was overboekt. Nog geen fiets mee, morgen dan gaat de fiets op de zelfde tijd mee en dan moet ik hem maar van het stadionplein halen in Amsterdam. Nou, als je mij kent, dan begrijp je wel, dat neem ik niet. Ik denk, ik ga voor de bus liggen, plek zat. Na eindeloos bemiddelen, van een meisje dat de Spaanse taal machtig is en een Spaanse rotterdammer, toch de fiets de bus in, maar eerst nadat een aantal passagiers naar een andere bus was gegaan. Ik heb het plan opgevat om de chauffeurs in Amsterdam toch een flinke fooi te geven voor hun onbeschofte gedrag, ook in het verkeer, en naar andere passagiers toe. Elke keer discussies over uitstapplaatsen, erg gewoon. De Rotterdamse Spanjaard verontschuldigde zich een paar maal voor het gedrag van de chauffeurs die duidelijk op steekpenningen uit waren. In Amsterdam aangekomen, waar ze na lang aandringen toch naar het stadionplein reden, wat ze eerst weigerden, heb ik ze ieder 1€ Cent gegeven. Als blikken konden doden was ik ter plekke gestorven. Wat een voldoening na al die ellende, en dan het gelach om deze stunt, van de andere passagiers.

Uitrusting

De uitrusting voor de tocht bestaat uit een MTB met een 9 speed Sram versnellings systeem. Hugi naven, 32 gaats met hoge velgen en smalle banden, 26 X 1.50. met een kevlar binnen laag en een glad loopvlak. Ik heb geen enkele keer lek gereden. Voorbladen 24/34/44. Achtertandwielen, 11/32. Dit is een verhouding die je, als je overal makkelijk wil fietsen nodig hebt. Zie het stuk over het jaagpad langs de Dender. Geen tassen op de fiets maar een BOBkar wat, met de weersomstandigheden die ik heb meegemaakt, aërodynamisch is. Met tassen bouw je een muur om je fiets heen wat veel meer energie kost. Op de zadelpen een drager gemonteerd met daar op een tas, die er makkelijk af te halen is, voor spullen die ik snel wil gebruiken, zoals fototoestel. Als tent een zogenaamde velodome waar onder de luifel

Santiago de Compostela

*plaats is voor de fiets. Wat voortreffelijk werkt, de fiets heeft geen nacht buiten gestaan. Een zich zelf vullend slaapmatje, een lichtgewicht slaapzak. De route die ik volgde staat beschreven in de 3 delen van de St.Jacobs fietsroute. Ik ben geen grammen jager, de pannenset is dan ook van roestvrijstaal, evenals het bestek. `n Enkelpits gasstel met afsluitbaar tankje. Gereedschap en reserve materiaal heb ik altijd te veel bij me, ik heb haast nog nooit iets hoeven gebruiken. Zo heb ik ook een fietshoes bij me, heb ik nu niet meer nodig voor de fiets, die ik gebruik voor allerlei doeleinden, zoals om op te zitten als het gras nat is. Een hoed met een houten, opvouwbaar, kruis die ik gebruik als stoel. Kleding heb ik ook altijd te veel bij me, denk ik, maar ik heb altijd alles nodig en alles gedragen voor ik thuis ben. **Op dit laatste blad rest mij nog een taak en dat is het bedanken van iedereen die deze tocht voor mij mogelijk heeft gemaakt. Zonder iemand tekort te willen doen noem ik toch, op de eerste plaats: Willy, die elke dag weer, naar ik hoop, naar de telefoontjes uitkeek vanuit steeds weer een andere plaats. Op de tweede plaats, AART, die bij m`n afwezigheid en een prima vervanger was.***

.

Santiago de Compostela